

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

XY, nar. XY
bytem XY
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Kočím, Ph.D.,
se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1

proti
žalovanému

Policejní prezidium České republiky
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2015, č. j. PPR-1476-17/ČJ-2015-990140,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 3. 6. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Policejního prezidia ČR ze dne 7. 5. 2015, kterým došlo k odložení žádosti o informace z důvodu neuhrazení nákladů požadovaných žalovaným. Toto rozhodnutí bylo pouze poznamenáno do spisu, a žalobce se o něm dozvěděl přípisem Policejního prezidia ČR ze dne 31. 5. 2016.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V podané žalobě nejprve žalobce zrekapituloval průběh celého řízení, které začalo dne 12. 1. 2015, kdy žalobce požádal žalovaného o sdělení odpovědí na tři otázky, které se týkaly systému FODAGEN. Žalovaný přípisem ze dne 27. 1. 2015, č. j.: PPR-1476-3/ČJ-2015-990140, podle žalobce domněle odpověděl na otázku č. 3, k otázkám č. 1 a 2 uvedl, že poskytnout tyto informace by vyžadovalo mimořádně rozsáhlé vyhledávání, a vyzval žadatele k úhradě nákladů ve výši 9 412 Kč za celkem 37,5 hodin práce programátora. Žalobce usoudil, že takový postup je nezákonný a podal dne 27. 1. 2015 stížnost dle ust. § 16a odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve které navrhl, aby v případě, že nebude věc řešena cestou autoremedury, nadřízený orgán přikázal žalovanému do tří dnů poskytnout žalobci informaci - řádnou odpověď na otázku č. 3 - a k otázkám č. 1 a 2, aby výši úhrady snížil nebo žalovanému přikázal poskytnout žadateli informace bezplatně. Stížnost byla vyřízena rozhodnutím kanceláře ministra vnitra ze dne 19. 2. 2015, jímž byla výše úhrady potvrzena. Žalovaný následně dne 7. 5. 2015 žádost žalobce o poskytnutí informace odložil, o čemž byl žalobce vyrozuměn přípisem Policejního prezidia ČR, ze dne 31. 5. 2016, který byl žalobci zaslán až na základě uplatnění opatření proti nečinnosti dle správního řádu.
3. Žalobce zejména konstatoval, že postup žalovaného při odložení žádosti o informace z důvodu neuhrazení nákladů nebyl v souladu s judikaturou správních soudů. Na podporu svého tvrzení uvedl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j.: 6 Ans 16/2012-62. Další námitka se týkala skutečnosti, že žalovaný po žalobci nevyžadoval úhradu nákladů, které mu měly v souvislosti s poskytnutím informace vzniknout, nýbrž nákladů, které žalovaný již vynaložil. Posledním žalobním bodem byla polemika týkající se výše požadované náhrady, kdy žalobce dokonce sám navrhl jednoduchý postup pro získání odpovědi na otázky č. 1 a 2. K tomu dále konstatoval, že získat odpověď na otázku č. 1 a 2 by programátorovi obeznámenému se strukturou dat v databázi stačilo maximálně pět minut. Z uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí ze dne 7. 5. 2015, č. j.: PPR-1476-17/ČJ-2015-990140.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky s tím, že žalobcův výklad týkající se ust. § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je zcela nepřijatelný.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

K námitkám týkajícím se výše úhrady jako takové odkazoval na skutečnost, že systém FODAGEN je velmi složitý a proto nebylo možné získat odpovědi na otázku č. 1 a 2 jednoduchým SQL dotazem. Žalovaný na základě uvedeného navrhl, aby soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl v celém rozsahu.

5. Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 8A 97/2016 -27 ze dne 6. 12. 2016 žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, když dospěl k závěru, že je nepřezkoumatelné vzhledem k absenci konkrétního popisu kroků, které musel žalovaný podle vlastního uvážení učinit k tomu, aby mohl ze svého informačního systému získat ty informace, které žalobce žádal.
6. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 21. 6. 2017, č.j.6 As 326/2016-32, zrušil citovaný rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. Nejvyšší správní soud neakceptoval závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když uvedl, že ve výzvě k úhradě nákladů a v rozhodnutí o stížnosti je srozumitelným způsobem stanovena výše náhrady s odkazem na platný sazebník náhrad. Žalovaný rovněž přezkoumatelným způsobem uvedl, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací spočívalo v 37,5 hodinách práce programátora, který za účelem vyřízení žalobcovy žádosti vytvořil programový nástroj o 771 řádcích, pomocí něhož z databáze získal požadované informace. Jednalo se přitom o informace, které stěžovatel ke své činnosti nepotřebuje a systém FODAGEN tudíž neobsahoval funkcionalitu pro jejich získání. Námitku žalobce, že informace bylo možné získat jednoduchými SQL dotazy, žalovaný rovněž vypořádal s tím, že takový postup nebyl možný s ohledem na řadu duplicit ve struktuře dat systému.
8. Dále Nejvyšší správní soud uvedl:
[22] Z výše uvedeného je zřejmé, že mezi žalobcem a stěžovatelem se vede spor o to, zda postup stěžovatele byl adekvátním postupem k získání požadovaných informací. Pokud ano, byl stěžovatel oprávněn vyžadovat za poskytnutí informací úhradu, kterou řádně vyčíslil. Žalobce se naopak domnívá, že požadované informace bylo možné získat v podstatě bez vynaložení jakýchkoliv nákladů jednoduchým SQL dotazem. V takovém případě by požadavek stěžovatele oprávněný nebyl, neboť žalobci by nemohlo jít k tíži, jestliže stěžovatel vynaložil značné náklady na získání informace, ačkoliv jejich vynaložení vůbec nebylo třeba. Mezi stranami se v této rovině vede věcný spor a dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti způsobené nedostatečným odůvodněním výše požadované úhrady.
9. V dalším řízení se k věci vyjádřil dne 14. 7. 2017 žalovaný, který poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v bodě II.(9) svého rozsudku konstatoval sdělení žalobce, že stěžovatel vyhověl jeho opakované žádosti o tytéž informace, které jsou předmětem sporu, a přípisem ze dne 29.3.2017 žalobci požadované informace poskytl, aniž by za ně vyžadoval úhradu nákladů. Žalobce vyjádřil názor, že stěžovatel tímto sám poskytl odpověď na otázku oprávněnosti účtování nákladů a podání kasační stížnosti tak postrádá smysl.
10. Žalovaný s tímto názorem žalobce nesouhlasil, s tím, že předmětné informace byly žalobci poskytnuty nikoliv na základě žádosti ze dne 12.1. 2015, ale na základě nové žádosti ze dne 18.3.2017, která obsahovala dvě stejné otázky, jako žádost předchozí. Tyto otázky se však vztahují ke stavu dat obsažených v informačním systému FODAGEN platnému v době

podání aktuální žádosti, tj. v březnu 2017, nikoli ke stavu těchto dat platnému v době podání předchozí žádosti, tedy v lednu 2015.

11. Žalovaný tedy vyhověl nové žádosti žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. a poskytl mu požadované údaje o počtu osob, u kterých je v informačním systému FODAGEN evidován odběr biologického materiálu, a o uschovacích lhůtách. Tyto údaje se však vztahují k datu 27. března 2017, a nejsou proto informacemi požadovanými žalobcem v jeho žádosti ze dne 12. ledna 2015. Tyto informace dosud žalovaný žalobci neposkytl.
12. Na toto vyjádření žalovaného reagoval žalobce dne 31. 7. 2017 replikou, podle níž má za evidentní, že poskytnutím informací ke dni 27. března 2017 byla po materiální stránce satureována i žádost o informace ze dne 12. ledna 2015, a že je tím tato žádost fakticky konsumována. Rozhodnutí ve věci samé bude bez dopadu do právní sféry stran řízení a odrazí se toliko ve znění nákladového výroku.
13. Pokud by však žalobce vzal nyní svou žalobu zpět, bylo by následně rozhodováno toliko o nákladech řízení, avšak s ohledem na to, že formálně jeho původní žádost o informace ze dne 12. ledna 2015 skutečně uspokojena nebyla, představovalo by to pro žalobce riziko ztráty práva na přiznání nákladů řízení, které nejsou zcela bagatelní. Proto žalobce bude ve sporu pokračovat a žalobu zpět prozatím nevezme. Proto žalobce bude ve sporu pokračovat a žalobu zpět prozatím nevezme. I nadále setrval žalobce na tom, že výše nákladů na získání informací je nepřiměřená a bylo v silách správce systému tyto informace zjistit jednoduchým postupem – pravděpodobně pouhým správně strukturovaným dotazem SQL – za podstatně kratší dobu. K prokázání této skutečnosti žalobce navrhl důkaz znaleckým posudkem, a i v tuto chvíli se mu takový důkaz jeví jako jediný způsob, jak se soud může předmětného klíčového zjištění dobrat.
14. Městský soud následně oslovil několik soudních znalců, aby zjistil časové možnosti vypracování potřebného znaleckého posudku, jakož předpokládané náklady na jeho vypracování.
15. Následně usnesením ze dne 24. 1. 2020, č. j. 8 A 97/2018-97, soud vyzval žalobce k zaplacení zálohy na náklady důkazu znaleckým posudkem ve výši 10 000 Kč.
16. Na tuto výzvu žalobce reagoval dne 28. 1. 2020 sdělením, že požadované informace mu byly žalovaným poskytnuty, a to bezplatně, již před třemi lety, a proto neshledává důvodu přibírat znalce, resp. proč žalobu vůbec meritorně projednávat.
17. Městský soud v reakci zaslal žalobci dotaz, zda svou žalobu bere zpět podle ust. § 37 odst. 4 soudního řádu správního či zda na projednání věci trvá.
18. Žalobce k tomu dne 7. 2. 2020 sdělil, že odkazuje na svou repliku ze dne 31. července 2017, v níž soudu vysvětlil, proč nebere svou žalobu zpět a že „*má za evidentní, že poskytnutím informací ke dni 27. března 2017 byla po materiální stránce satureována i žádost o informace ze dne 12. ledna 2015, a že je tím tato žádost fakticky konsumována. Rozhodnutí ve věci samé bude bez dopadu do právní sféry stran řízení a odrazí se toliko ve znění nákladového výroku.*“ Na tomto svém stanovisku žalobce trval a navrhl, aby soud postupoval podle § 62 soudního řádu správního. Meritorní projednání žaloby by bylo zcela beze smyslu.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v dalším řízení vycházel především ze skutečnosti, že žalobce svou žalobu nevzal zpět, a jelikož zde nebyl dán žádný důvod pro její odmítnutí, resp. pro zastavení řízení o ní, nezbylo, než ji projednat věcně.
20. Postup, navržený žalobcem v jeho podání ze dne 7. 2. 2020, nebylo možno použít, neboť ten vyžaduje provedení sekvence úkonů jak ze strany soudu, tak od účastníků řízení, které jsou popsány v ust. § 62 odst. 1 až 5 soudního řádu správního. Na počátku této sekvence přitom stojí iniciativa žalovaného, který soudu sdělí svůj záměr vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí (nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob). K realizaci tohoto záměru následně předseda senátu stanoví lhůtu, v níž je třeba rozhodnutí vydat, opatření nebo úkon provést a oznámit je navrhovateli i soudu. Další rozhodování soudu se pak odvíjí od toho, zda žalovaný svůj záměr skutečně realizuje, resp. zda žalobce bude tímto konáním žalovaného uspokojen.
21. V projednávané věci se však nic takového nestalo, neboť žalovaný nesdělil, že by zamýšlel vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí. Úkonem, jenž by měl takový efekt způsobit, nebyl ani postup žalovaného, který žalobci dne 29. 3. 2017 poskytl informace, neboť tak učinil na základě nové žalobcovy žádosti o informace, podané dne 18. 3. 2017. Způsob, jakým byla vyřízena původní žalobcová žádost ze dne 12. 1. 2015 tak zůstal nezměněn.
22. Městský soud se tedy ocitl v procesní situaci, definované tím, že žalobce sice svou žalobu nevzal zpět, avšak současně trval na tom, že není důvod k jejímu věcnému projednání, a proto nesouhlasil s provedením důkazu znaleckým posudkem k otázce výše nákladů na vyhledání informací.
23. Za tohoto stavu dospěl soud k závěru, že nebyla-li žaloba vzata zpět, nezbyvá než o ní rozhodnout věcně.
24. Městský soud tedy konstatoval, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že Policejní prezidium, oddělení tisku a prevence dne 7. 5. 2015 odložilo žádost žalobce o informace, protože žadatel neuhradil požadovanou úhradu. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že Policejní prezidium, oddělení tisku a prevence dne 7. 5. 2015 odložilo žádost žalobce o informace, protože žadatel neuhradil požadovanou úhradu. Odložení bylo provedeno formou úředního záznamu, který byl pouze zanesen do spisového materiálu. Žalobce o tomto nebyl žádným způsobem vyrozuměn. Následně dne 14. 5. 2016 podal žádost o ochranu proti nečinnosti, ve které požadoval, aby bylo vydáno rozhodnutí o odložení žádosti, proti kterému by mohl uplatnit správní žalobu. Dne 31. 5. 2016 byl žalobci doručen přípis od žalovaného, v němž mu bylo oznámeno, že k odložení žádosti došlo již 7. 5. 2015, kdy byla tato skutečnost pouze poznamenána do spisu, což bylo dle žalovaného zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j.: 6 Ans 16/2012-62.hradu. Odložení bylo provedeno formou úředního záznamu, který byl pouze zanesen do spisového materiálu. Žalobce o tomto nebyl žádným způsobem vyrozuměn. Následně dne 14. 5. 2016 podal žádost o ochranu proti nečinnosti, ve které požadoval, aby bylo vydáno rozhodnutí o odložení žádosti, proti kterému by mohl uplatnit správní žalobu. Dne 31. 5. 2016 byl žalobci doručen přípis od žalovaného, v němž mu bylo oznámeno, že k odložení žádosti došlo již 7. 5. 2015, kdy byla tato skutečnost pouze poznamenána do spisu, což

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bylo dle žalovaného zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j.: 6 Ans 16/2012-62.

25. Žalobce především namítal, že žalovaný po něm nevyžadoval úhradu nákladů, které mu měly v souvislosti s poskytnutím informací vzniknout, nýbrž náklady, které již vynaložil. Žalobce se domnívá, že oprávnění požadovat úhradu nákladů je zákonem konstruováno jako právo na úhradu nákladů, jež by povinný subjekt musel vynaložit, aby žadateli informaci poskytl, nikoli však těch nákladů, které již vynaložil; jsou to tedy náklady budoucí, nikoliv minulé.
26. Tento názor žalobce soud neakceptoval.
27. Je nesporné, že podle ust. § 17 odst. 1 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.
28. Z dikce této normy však nelze spolehlivě vyvodit, zda zákonodárce měl na mysli náklady již vynaložené (tedy minulé), nebo ty, které teprve vynaloženy budou (budoucí) anebo případně obojí. V žalobě žalobce sice tvrdí, že jde jen o náklady, jež by povinný subjekt musel vynaložit, tedy budoucí, avšak tento svůj názor nijak nevyargumentoval. Uvedl jen, že pokud by mohl povinný subjekt vyžadovat náklady již vynaložené, vedlo by to k neřešitelným problémům zejména v situaci plurality žadatelů o autentickou informaci; poukázal pak na dřívější problém s náklady spojenými s anonymizací soudních rozhodnutí, když soud zprvu požadovaly tyto náklady od všech žadatelů o jeden a tentýž dokument.
29. Soud má za to, že v projednávané věci o takový problém nejde. Z vyjádření účastníků je zřejmé, že žalobce požádal o poskytnutí určitých informací, a povinný subjekt v reakci na to provedl konkrétní administrativní opatření vedoucí k získání těchto informací. Tato opatření spočívala v práci programátora, který podle žalovaného musel naprogramovat nové funkce informačního systému, což mělo představovat sumárně 37,5 hodin jeho práce. Hodnotu této jeho práce v částce 9412,- Kč pak žalovaný žádal po žalobci jako úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.
30. Podle názoru soudu není ve věci sporu o tom, že tyto náklady (bez ohledu na správnost jejich konkrétní výše) byly vynaloženy pouze a právě v souvislosti se žalobcovou žádostí. Žalovaný poukázal na to, že údaje požadované žalobcem v otázce č. 1 a 2 jeho žádosti sám ke své činnosti nepotřebuje, a pokud by tato žádost nebyla vyřizována, uvedená práce programátora by nebyla vynaložena. Jestliže vynaložena byla, stalo se tak výhradě proto, aby žalovaný vyhověl předmětné žádosti o informace, a to teprve poté, co tuto žádost obdržel.
31. Tuto argumentaci shledal soud principálně souladnou se zákonem. V projednávané věci jde o to, že povinný subjekt měl poskytnout informace, vyplývající z údajů, jimiž disponuje v jím provozované databázi. Pod pojmem „vyhledání informací“ pak je třeba rozumět nejen samotné získání údajů z této databáze, ale právě vzhledem ke způsobu jejich uchovávání, i vytvoření příslušného softwarového nástroje k takovému získání, pokud původní naprogramování informačního systému je neumožňuje. Soud proto konstatoval, že povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem, jestliže nechal vytvořit programový nástroj, potřebný k získání údajů požadovaných žalobcem, a jestliže náklady na pořízení tohoto nástroje považoval za náklady za vyhledání informací.

32. Dalším žalobním bodem byla polemika ohledně výše požadované náhrady, kdy žalobce dokonce sám navrhl jednoduchý postup pro získání odpovědi na otázky č. 1 a 2. K tomu dále konstatoval, že získat odpověď na otázku č. 1 a 2 by programátorovi obeznámenému se strukturou dat v databázi stačilo maximálně pět minut.
33. Žalobce v této souvislosti namítl, že shledává bizarním na samé hranici uvěřitelnosti, jestliže žalovaný tvrdí, že nezná obsáhlost informačního systému, který provozuje. Argumentuje, že i kdyby tomu tak však opravdu bylo, šlo informace na otázky č. 1 a 2 získat jednoduchým SQL dotazem, přičemž také uvedl, jakou podobu by tyto SQL dotazy pravděpodobně měly mít. V tomto případě tedy nelze hovořit o mimořádně rozsáhlém vyhledání informace, jaké má na mysli ust. § 17 odst. 1 *in fine* zákona o svobodném přístupu k informacím, protože podle názoru žalobce by získat informace, které požadoval, zabralo programátorovi obeznámenému se strukturou dat v databázi mezi dvěma až pěti minutami čistého času. Žalovaný však přiměřenost výše již vynaložených nákladů nijak nepřezkoumával a žalobce uvedl, že to by měl učinit soud (pokud nepřisvědčí námitce o nepřipustnosti vyžadovat náklady již vynaložené).
34. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k otázce přiměřenosti výše požadovaných nákladů odkázal na svoje stanovisko ke stížnosti žalobce, v němž uvedl, že informační systém FODAGEN má velmi složitou strukturu dat, která je dána účelem, k němuž je tento informační systém zřízen, a službami, jež by měl po svém dokončení poskytovat policii při odhalování trestné činnosti, zjišťování jejích pachatelů a plnění úkolů podle trestního řádu. Vzhledem k této složitosti systému nelze získat údaje požadované v otázkách č. 1 a č. 2 předmětné žádosti jednoduchým SQL dotazem. Jelikož Policie České republiky pracuje při plnění svých úkolů s nesmírně rozsáhlými objemy různě navzájem souvisejících dat, proto získání zdánlivě jednoduchých statistických údajů z informačního systému je ve skutečnosti komplikovaný proces. Podle sdělení Kriminalistického ústavu Praha, který informační systém FODAGEN spravuje, bylo nutno k získání údajů požadovaných v otázkách č. 1 a č. 2 žádosti vytvořit program, který má celkem 771 řádků, a práce na vytvoření tohoto programu zabrala jednomu programátorovi celých pět pracovních dnů, tj. 37,5 hodiny.
35. Městský soud tedy konstatoval, že – jak vyložil Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku - mezi žalobcem a stěžovatelem se vede spor o to, zda postup stěžovatele byl adekvátním postupem k získání požadovaných informací. Pokud ano, byl stěžovatel oprávněn vyžadovat za poskytnutí informací úhradu, kterou řádně vyčíslil, pokud ne, pak by požadavek stěžovatele oprávněný nebyl, neboť žalobci by nemohlo jít k tíži, jestliže stěžovatel vynaložil značné náklady na získání informace, ačkoliv jejich vynaložení vůbec nebylo třeba.
36. Jak však vyplývá z posledních vyjádření žalobce ze dne 28. 1. 2020 a 7. 2. 2020, žalobce již nemá zájem na rozhodnutí tohoto sporu, pročez soudu nezbylo, než se touto žalobní námitkou nezabývat, jelikož ji sám žalobce učinil bezpředmětnou.
37. *Obiter dictum* městský soud uvádí, že se zabýval i výhradou žalobce vůči procesnímu postupu žalovaného, spočívajícímu v tom, že rozhodnutí o odložení žádosti podle ust. § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím pouze zaznamenal do spisu a žalobce/žadatel o tomto nebyl žádným způsobem vyrozuměn. Zde žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j.: 6 Ans 16/2012-62.
38. Ačkoliv tato výhrada nebyla žalobcem uvedena výslovně jako žalobní námitka, soud shledal postup žalovaného nesprávným právě s ohledem na zmiňované rozhodnutí NSS, ve

kterém tento soud výslovně uvedl, že „... *samotné rozhodnutí o odložení žádosti podle ust. § 17 odst. 5 InfZ, je možné pouze zaznamenat do spisu, ale žadatel musí být o vydání tohoto rozhodnutí prokazatelným způsobem vyrozuměn, aby mohl efektivně využít svého práva na soudní ochranu podáním žaloby ve správním soudnictví*“.

39. Ve světle tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že žalovaný postupoval nesprávně, když žalobce o odložení žádosti dne 7. 5. 2015 aktuálně nevyrozuměl, tato vada však nemohla mít vliv na věcnou správnost tohoto rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.